

на мѣстоположение то, на впечатленна та, както и отъ весело то настроение на всички ти дружина.

Минахми край Бѣла, ужъ столнина та на Филипа Македонский, отъ бивша та крѣпость на която је останалъ само единъ малъкъ късъ. Оттукъ, слѣдъ една малка почивка, заминахми бързишкомъ, за да стигнемъ по-раничко въ Енидже. Кираджии ти ни бѣха арнаути; тии ни пѣяха български пѣсни. За пръвту пѣть въ Македонна чухъ азъ такъви хубави и трогателни български мотиви (напѣви).

Енидже, както се види отъ името му, трѣбова да је новъ градець; въ него има доста българе православни и униати, които иматъ тукъ црква и училиште. Тукъ ми прѣноштовахми злѣ-добрѣ, и утринъ та заминахми за Воденъ. Пѣть тѣ ни бѣше, доста равенъ; оште отъ утринъ та бѣхми се наговорили съ единъ припатель да останемъ да прѣноштовами въ Воденъ, за да можемъ до вечеръ та да разгледами по-добрѣ тоа градъ. Кога наближихми единъ часъ до градъ тѣ, отбихми се отъ правий пѣть и шибнахми коние ти, за да се отдѣлимъ отъ кираджии ти и да стигнемъ по-рано. Ми минахми доста градини отъ чърници и слѣдъ много забивелане стигнахми воденский монастырь, който се намира токо подъ воденската скала. На таа скала или по-добрѣ да река планина, оште отдалече съгледовахми нѣшто бѣло като снѣгъ. Нѣ колкото приближавахми до Воденъ мнимий снѣгъ ставаше на жива вода. Прѣдставѣте си една отвѣсна скалиста планина, която може да има по-вече отъ триста английски фута до връхъ тѣ, на който је изграденъ Воденъ; изподъ къштиа та текатъ около 20 — 30 водопада, които се спуштатъ надолу съ шумъ и се разбиватъ у скали ти, а оттамъ по урвиста та цвѣтиста долина, като че бързатъ да се съединетъ въ дълбоко то корито съ рѣка та, която става отъ тѣхъ и която тече гърдѣливо и шумно.

Отблизу мѣстоположение то на Воденъ прѣдставяа едно чудно зрѣлиште и на-дали ште се намѣри въ Еуропа друго такъво мѣсто. Врѣме то бѣше топло. Ми подкачихми да се въскачовами по една стрѣмнина на горѣ, като си водѣхми коние ти, и, тò се изгубовахми задъ скали ти, тò излизахми на једни малки тераски, отдѣто се виждаше пространство то на воденско то поле. Неможе да се опише и не је за исказование нито видъ тѣ, нито пакъ онова заморавање на човѣкъ тѣ, докѣ се искачи до самий връхъ — до градъ тѣ. Воденъ је старъ градъ и је билъ